

РЕШЕНИЕ

№ 2075

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 23.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **11111** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно -осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на С. Д. Ч. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Решение No ПИ-435/28.11.2022г. на директора на ТД на НАП - С., с което е потвърдено Разпореждане с изх. №С220022-137-0009694/11.11.2022г., издадено от П. С. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.. В жалбата се навеждат твърдения за незаконосъобразност на горепосоченото решение на Директора на ТД на НАП С., като издадено в нарушение на материалния закон и на административнопроизводствените правила. С оглед изложеното се моли съдът да уважи жалбата, да отмени оспорваното решение на директора на ТД на НАП и атакуваното разпореждане на публичния изпълнител в оспорената му част, след което съдът да се произнесе по същество за отписване на задълженията по изпълнителното дело и прекратяване на същото.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата.

Ответната страна, чрез процесуалния си представител старши юрк. И. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна.

В ТД на НАП С., дирекция „Събиране“ е образувано изпълнително дело /ИД

№22070004150/2007 г. срещу С. Д. Ч. с ЕГН [ЕГН] въз основа на установени и изискуеми публични вземания, установени с НП №22- [ЕГН]/07.02.2005 г. на Дирекция „О.“ С., Главна инспекция по труда.

До лицето е издадено съобщение за доброволно изпълнение /СДИ №4150-000001/11.05.2007 г., без данни за неговото връчване.

На 14.06.2016 г. на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК във връзка с посоченото изпълнително дело и допълнително установени публични вземания е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №С 160022-105-0025847/14.06.2016 г., от П. С. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., с което са присъединени вземания произтичащи от подадени от лицето задължения по ГДД по ЗДДФЛ за 2010 г. и декларации за 2010 г., 2011 г., 2012 г., 2013 г. и 2014 г.

Във връзка с извършвана проверка от публичният изпълнител са констатирани основания за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение поради изтекла погасителна давност на вземания по изпълнителни титули: Глоба по НП от 11.08.2005 г. на Регионална здравна инспекция, Софийска област и Глоба по НП от 07.02.2005 г. на ИА Главна инспекция по труда- С. област. В тази връзка е издадено Разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение с изх. №С160022-035-0314519/19.08.2016 г.

Във връзка с допълнително установени публични вземания е издадено и Разпореждане за присъединяване с изх. №С 160022-105-0119131/08.10.2016 г., с което са присъединени вземания произтичащи от подадени от лицето задължения по ГДЦ по ЗДДФЛ за 2007 г. и декларации обр. 6 /ДОО, 30, УПФ/ за 2008 г., 2009 г., 2010 г., 2011г., 2012 г., 2013 г.и2014г.

Отново при извършена проверка от публичен изпълнител са констатирани основания за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение поради изтекла погасителна давност на вземания по изпълнителен титул: ГДД по ЗДДФЛ за 2007 г. Издадено е Разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение с изх. №С180022-035-0178608/ 12.01.2018г.

Във връзка с образуваното срещу лицето ИД №22070004150/2007 г., на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, публичният изпълнител при ТД на НАП С., като е приел, че ще се затрудни събирането на установените и изискуеми публични задължения, по изпълнителното дело е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №С180022-022-0103979/13.12.2018 г., като със същото е наложен заповед за спиране на следното МПС, собственост на жалбоподателката:

- Лег автомобил, марка А., модел А 3, рег. [рег.номер на МПС] , рама №WAUZZZ8LZXA032968, двигател №AGN151760, година на производство 1999 г., мощност 92 kw, с балансова стойност 0,00 лв.

- Лег автомобил, марка ZASTAVA, модел ГТ 55 3, рег. [рег.номер на МПС] , рама №VX1128A0000761258, двигател №661207, година на производство 1984 г., мощност 111 kw, с балансова стойност 0,00 лв.

Във връзка с извършвана проверка от публичният изпълнител са констатирани основания за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение поради изтекла погасителна давност на вземания по изпълнителен титул: декларация обр. 6 /УПФ/ за 2008 г. и е издадено Разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение с изх. №С200022-035-0110543/ 10.01.2020г.

Отново във връзка с извършвана проверка от публичният изпълнител са констатирани основания за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение поради изтекла погасителна давност на вземания по изпълнителни титули:

декларации обр. 6 /30, УПФ/ за 2009 г., 2010 г., 2011 г., 2012 г., 2013 г. и 2014 г. и е издадено Разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение с изх. №0210022-035-01050044/02.03.2021 г.

След установяване на обстоятелства за прекратяване на производството по събиране на публични вземания по образуваното изпълнително дело срещу лицето, с Разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение с изх. №0220022-035-0319969/10.11.2022 г. е прекратено производството в частта за вземания по следните изпълнителни титули: ГДЦ по ЗДДФЛ за 2010 г., декларация обр. 6 /30, УПФ/ за 2010 г., 2011 г., 2012 г., 2013 г. и 2014 г.

От С. Д. Ч. е постъпило възражение с вх. №0220022-000- 0539684/11.11.2022 г., в което лицето е изложило доводи за недължимост, поради изтекла погасителна давност на задължения по ИД №22070004150/2007 г. в посочен размер на 5 423,62 лв., както и задължения по остатък от лихви по осигурителни вноски и свързани с тях лихви за 2013 г. и 2014 г. в размер на 63,10 лв.

След като го е разгледал и преценил неговата основателност, публичният изпълнител е издал Разпореждане за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение с изх. №0220022-000-0539684/11.11.2022 г., с което частично е прекратено производството по изпълнителното дело по изпълнителни титули: декларация обр. 6 /ДЗПО и ДОО/ за 2011 г. в общ размер на 1 437,62 лв., като е отказано прекратяването поради изтекла погасителна давност на вземания по изпълнителни титули: декларация обр. 6 /30, ДОО, ДЗПО/ за 2012 г., 2013 г. и 2014 г.

На 02.11.2022 г. в ТД на НАП С. е постъпила жалба с вх. №0220022-000-0545532/14.11.2022 г. срещу Разпореждане с изх. №0220022-137-0009694/11.11.2022 г. за частично прекратяване поради изтекла погасителна давност събирането на вземания издадено от Р. Г. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., което е разглежданото понастоящем. В нея отново се твърди недължимост, поради изтекла погасителна давност на задълженията по образуваното срещу лицето ИД №22070004150/2007 г., като с Решение No ПИ-435/28.11.2022г. на директора на ТД на НАП - С., същото е потвърдено.

От правна страна.

Жалбата е постъпила в срока по чл.268, ал.1 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е основателна. Съгласно чл.160, ал.2 вр. чл.144, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореното в настоящото производство Решение No ПИ-435/28.11.2022г. на директора на ТД на НАП - С. е постановено от компетентен орган- Директор на ТД на НАП С. и в предвидената от закона форма по чл.266, ал.1, чл.267, ал.2 ДОПК. Обжалваното пред административния орган разпореждане представлява действие на публичен изпълнител по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК, поради което подлежи на контрол относно неговата законосъобразност.

Както бе посочено по-горе, жалбоподателят счита, че към датата на внасяне на искането до публичен изпълнител при ТД на НАП е налице изтекла погасителна давност за всички задължения от 2012г. до 2014г. поради липса на връчване на съобщение за доброволно изпълнение на основание чл.221 от ДОПК както и поради настъпила перемция.

Спорен от правна страна е въпросът настъпили ли са правнорелевантни факти, които да са годни да прекъснат или да спрат протичането на давността за процесните задължения.

В конкретния случай, за публичните вземания, които е следвало да се платят през 2012г. давността започва да тече на 01.01.2013 г. и изтича на 31.12.2017 г., за 2013г. започва да тече на 01.01.2014г. и изтича на 31.12.2018 г., за 2014г. започва да тече на 01.01.2015г. и изтича на 31.12.2019г.

Погасителната давност е материалноправен институт, поради което и при липса на изрична правна норма в противна насока, следва да се приложи тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на всяко от задълженията. Давността за публичните задължения е разписана в чл.171 от ДОПК, според ал.1, на която, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща тази, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2 на същия текст, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща тази, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Съгласно чл.172, ал. 1 от ДОПК давността спира: т.1-когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; т.2-когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; т.3-когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; т.4-когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т.5 - с налагането на обезпечителни мерки; т.6-когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. В конкретния случай е налице твърдение на ответника по жалбата, че е налице основанието по чл. 172, ал.1, т.5 от ДОПК – наложена е обезпечителна мярка „запор върху банкова сметка на длъжника.

Според ответника, протичането на давностния срок е спряно с налагане на обезпечителна мярка – запор върху МПС собственост на длъжника.

По настоящият казус е налице изпълнително действие – налагане на запор, видно от постановление за налагане на обезпечителни мерки- /ПНОМ/, посочено по-горе, т.е преди изтичането на давностния срок, поради което следва да се отговори на въпроса дали тази обезпечителна мярка е валидно наложена, за да се приеме спиране на давността по чл.172, ал.1 т.5 от ДОПК.

Видно от чл.172, ал.1 т.5 от ДОПК, във вр. с чл.172, ал.2, обезпечителната мярка трябва да е ефективно наложена. Буквалното тълкуване е „наложена“, а не „постановена“. Налагането и съответно възникването на произтичащите от нея правни последици изисква осъществяване на всички елементи от фактическия състав на правната норма. Мярката е наложена, когато запорното съобщение е получено от

органа/лицето, отговорен за изпълнението ѝ. До тази дата запорът няма действие. Не е елемент връчването на длъжника, поради което и това негово възражение в жалбата се явява неоснователно. Това е така, тъй като обжалването не спира изпълнението. Релевантно е в настоящия случай съобщението до КАТ. Едва при уведомяването им, съответно вписване на конкретното обстоятелство, следва да се приеме, че има наложена обезпечителна мярка и същите като изпълнителни действия спират давността. В конкретния случай, видно от писмо от 21.03.2019г. На л.26 от делото, по отношение на единия автомобил - "Застава" не е наложен запор, тъй като същия е с прекратена регистрация на 14.06.2018г., а по отношение на другия автомобил - няма данни дали такъв е наложен/вписан в регистъра поради липса на доказателства за връчване, респ. Получаване и вписване в регистъра на конкретното обстоятелство. Ето защо следва да се приеме, че в хода на административното производство, не са ангажирани доказателства, а това е в тежест на ответника, че спрямо автомобил "А." е наложен ефективно запор.

При тези обстоятелства, съдът приема за необосновано становището на ответника, че датата 13.12.2018 година е краен момент на периода, през който давността е била спряна. Съдът намира, че по делото не е доказан по несъмнен начин от страна на ответника конкретен времеви период, през който давността за събиране на публичните вземания за визираните периоди – 2012 година, 2013 година и 2014 година е била спряна.

Ето защо, съобразно доказателствената тежест, не може валидно да бъде противопоставено на длъжника възражение за спиране на общия давностен срок, доколкото не е установен по категоричен и несъмнен начин началният и крайният момент на този период.

Освен това, при преценка законосъобразността на оспореното решение, съдът съобрази, че целта на обезпечителните мерки е да осигури ефективно изпълнение/събиране на публичните вземания, при реална и действителна опасност от осуетяване на изпълнението от страна на длъжника или съществуващо затруднение за събирането занапред. Следователно, дефинитивно, обезпечителните мерки са предвидени като срочни такива. Използването на обезпечителни мерки не за възложените им от законодателя цели /да осигурят изпълнението/, а само и единствено за да послужат като способ за спиране протичането на погасителната давност за събиране на вземането, при продължително процесуално бездействие на публичния изпълнител, по мнение на настоящия съдебен състав съставлява злоупотреба с права и следователно се явява незаконосъобразно действие на публичния изпълнител.

Изложеното по-горе налага обсъждане на въпроса: следва ли да се счита за ефективно наложена обезпечителна мярка, в случаите, когато е насочена спрямо имущество, което не принадлежи на длъжника, върху несъществуваща вещ/банкова сметка или право на длъжника. Отговорът на този въпрос, даден в трайната и последователна съдебна практика, е отрицателен. След като е установено, че запорът не може да породи предвидените в закона последици, то същият не може и да спре изтеклата до този момент погасителна давност. В този смисъл Решение No 1050 от 20.02.2019 г. по адм.д. No 136/2019 г. на Административен съд – София град; Решение No 5678 от 03.10.2019 г. по адм. д. No 4982/2019 г. на Административен съд – София град; Решение No 6918 от 15.11.2019 г. по адм. д. No 7633/2019 г. на Административен съд -

София-град /.

От доказателствата, съставляващи в цялост приложената от ответната страна преписка по изпълнителното дело, съдът установява, че считано от образуване на изпълнително дело No220700004150/2007 година до датата на постановяване на Разпореждане от 11.11.2022 година на публичен изпълнител при НАП, атакувано от длъжника пред Директора на НАП, не са били предприемани действия по принудително изпълнение извън наложените с постановление от 13.12.2018г. 2 броя запори на МПС, единия от които върху несъществуващо МПС, който на практика следва да се счита за неналожен и върху друго МПС, за който пък няма доказателства за ефективното му налагане- Както бе посочено, извън налагането на обезпечителния запор с неустановен период на действие, от страна на публичния изпълнител не са извършвани действия по изпълнителното дело за установяване на притежавано имущество от длъжника и принудителното събиране на публичните вземания през целия период от образуване на делото през 2007 г. до връчване на разпореждането от 11.11.22г. Доказателства за противното не са наведени от ответната страна в хода на съдебното производство. При тези обстоятелства следва да се приеме за основателно и възражението на жалбоподателя за настъпилите по силата на закона още през 2009г. основания за перемпция на изпълнителното производство.

С оглед на изложеното и след като не възприема като доказана тезата на публичния изпълнител за спиране на давността за определен конкретен период, споделена и потвърдена от Директора на ТД на НАП в оспорваното Решение, следва да се приемат за основателни възраженията на жалбоподателя за погасяване по давност на публичните му задължения за период 2012 -2014 година.

Съгласно чл. 221, ал. 1 от ДОПК, когато задължението не е изплатено в срок, публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, като е длъжен да изпрати на длъжника съобщение, с което му дава 7-дневен срок за доброволно изпълнение. Публичният изпълнител е изпратил покана за доброволно изпълнение до Ч., но същата не е била недлежно връчена от образуване на изпълнителното дело и към настоящия момент, доколкото липсват доказателства за връчване на такава. С действията си публичният изпълнител е нарушил правата на длъжника, поради което съдът намира, че възражението за настъпила погасителна давност е направено своевременно.

Давността е период от време, определен по продължителност от закона, през течение на който, ако носителят на едно субективно право не го упражнява, то се погасява. С изтичане на определения период от време в закона се погасява правото на принудително събиране на вземанията, но не и самите задължения, като същите могат да бъдат доброволно платени. Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК (в сила от 01.01.2006 г.), публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

От данните по делото се установява, че изпращането на Съобщението за доброволно изпълнение до жалбоподателя е станало след изтичането на давността за изпълнение на установените за събиране публични вземания на оспорвания за 2012, 2013 и 2014 година.

Ето защо, съдът намира, че всички задължения на жалбоподателя за периода 2012 -2014г. са погасени по давност.

Изтичането на погасителна давност е основание за погасяване на публичните вземания (арг. чл. 168, т. 3 от ДОПК, при действието на който е изтекла давността), като и за тяхното отписване на основание чл. 173 от ДОПК.

Предвид изложеното, по отношение на горните вземания обжалваното решение, като постановено нарушение на материалния закон подлежи на отмяна, ведно с незаконосъобразния отказ на публичния изпълнител да отпише като погасени по давност публичните задължения за периодите 2012г., 2013г., 2014г., ведно със съответните закъснителни лихви.

Предвид неналичието на регламентирано законово правно основание това да бъде сторено от съда, /в каквато насока формулира искане жалбоподателят/ преписката следва да се върне на публичния изпълнител за произнасяне по заявлението на Ч., за отписване на погасените по давност задължения и прекратяване на изпълнително дело №220700004150/ 2017 в частта му относно същите, съобразно дадените с настоящия съдебен акт задължителни указания по приложението на материалния закон.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 10 лв. За заплатена д.т.

На основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Д. Ч. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Решение No ПИ-435/28.11.2022г. на директора на ТД на НАП - С., с което е потвърдено Разпореждане с изх. №С220022-137-0009694/11.11.2022г., издадено от П. С. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Териториална дирекция на НАП С. да заплати на С. Д. Ч. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] разноски в размер на 10 лева.

ВРЪЩА преписката на публичния изпълнител за ново произнасяне за отписване на публични задължения и прекратяване на изпълнителното производство, съобразно мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: